

Arrest

nr. 255 319 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 augustus 2019, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 4 februari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 241 519 van 28 september 2020 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 4 februari 2020.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 december 2020, in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag van 27 augustus 2019, een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2019 werd ingediend door:

Naam: [S.C.]

Voorna(a)m(en): [D.G.]

Nationaliteit: Honduras

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde [S.C.H.] [...], in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Op 04.02.2020 werd reeds een weigeringsbeslissing genomen dewelke door de RVV bij arrest nr. 241.519 dd. 28.09.2020 (betekend aan betrokkene op 30.09.2020) werd vernietigd. Onderhavige beslissing is dus een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag van 27.08.2019.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.’

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Geldovermakingen voor de maanden mei-oktober 2017 t.w.v. € 250 (in juli 2017 € 500)*
- Pensioenstortingen van FPD Zuidertoren aan de Belgische vader voor mei 2019 (€ 2.160,44 waarvan € 814,22 vakantiegeld) en augustus-november 2019 (€ 1.391,99)*
- Huurcontract sociale huisvestingsmaatschappij dd. 26.07.2017 met basishuurprijs € 700, en de te betalen huurprijs € 320.29 + maandelijkse kosten en lasten € 115.*
- Ziektekostverzekering van beiden bij De Voorzorg - Socialistische mutualiteit (voor betrokkene vanaf 27.08.2019)*
- Verklaring geen financiële steun van het OCMW Antwerpen voor beiden dd. 30.10.2019*
- Brief van het hoofd Ruimtelijke Ordening van de gemeente Puerto Cortes (Honduras) dd. 12.09.2017, waarin hij bevestigt dat betrokkene geen enkele eigendom bezit, o.b.v. raadpleging van het Register*
- Verklaring van [D.U.M.B.], voorzitter van het patronaat van de wijk El Porvenir, waarin hij bevestigt dat hij betrokkene kent en dat hij geen werk vindt in de stad dd. 03.10.2017.*

Wat betreft het onvermogen van betrokkene in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, heeft betrokkene aangetoond dat hij ten laste was van zijn vader aan de hand van de regelmatige geldoverschrijvingen voor de periode van mei tot oktober 2017. Het is echter niet duidelijk wanneer betrokkene België is ingereisd, zijn inschrijving in Antwerpen dateert slechts vanaf 27.08.2019. Volgens een verklaring op eer van betrokkene op het inlichtingenblad dat wordt ingevuld bij de gemeente, is hij België ingereisd op 1 januari 2018, twee maanden na de laatste geldstorting van zijn vader. Er kan echter niet geverifieerd worden of dit de werkelijke inreisdatum is van betrokkene, omdat van een verklaring op eer het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Ten bewijze dat betrokkene geen onroerende goederen bezit/bezat in het land van herkomst, wordt een attest van de gemeente Puerto Cortes voorgelegd dat o.b.v. raadpleging van het Register stelt dat betrokkene geen onroerende goederen bezat.

Er wordt geen attest van onvermogen aangeleverd, wel een verklaring van de voorzitter van het patronaat van de wijk El Porvenir, waarin de stelling dat betrokkene geen werk vindt enkel onderbouwd is met "ik ken de heer [D.G.S.C.], en weet dat hij geen werk vindt". Dit is eveneens een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet met zekerheid stellen dat betrokkene niet werkte in het land van herkomst, noch sinds wanneer hij België is ingereisd en hoe hij in zijn levensonderhoud heeft voorzien in de tussentijd van de laatste geldstorting van zijn vader dd. 09.10.2017 en de dag dat hij zijn vader heeft vervoegd in België.

Vervolgens heeft betrokkene niet aangetoond dat hij tot op het moment van de aanvraag ten laste was/is van de referentiepersoon. Uit de raadpleging van de databank van de RSZ-Dolsis blijkt dat betrokkene sinds 19.09.2019 zelf vast tewerkgesteld is. Bijgevolg beschikt betrokkene zelf over een stabiel inkomen en is hij dus niet ten laste van zijn vader.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.08.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene niet ten laste is van zijn vader in België, en niet afdoende is aangetoond dat betrokkene onvermogen was en ten laste van zijn vader in het land van herkomst tot zijn aankomst in België, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die hij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat de motivering van de bestreden beslissing verscheidene motieven bevat welke verzoeker hierna zal bespreken:

1. Met betrekking tot de inreisdatum

[...]

Dat art. 42 § 1 als volgt luidt:

§ 1. [Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Dat art. 52 van het KB Vreemdelingen het volgende stelt:

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

Dat de bijlage 19ter als model wordt toegevoegd aan het KB Vreemdelingen.

Dat het model voorziet in een aantal vakken welke dienen te worden ingevuld door het gemeentebestuur zelf.

Dat er een vak voorzien is voor de documenten welke moeten worden ingeleverd door de betrokken aanvrager:

De bijlage 19ter van verzoeker stelt het volgende:

De betrokken wordt verzocht om binnen de drie maanden ten laatste op 27.11.2019 de volgende documenten over te leggen: attest onvermogen uit het land van herkomst, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg (), bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden, bewijs ten laste in het verleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon.*

() voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.*

Dat verzoeker voldaan heeft aan de vraag zoals vermeld in de bijlage 19ter.

Dat verzoeker vaststelt dat gedaagde stelt dat verzoeker enkel heeft verklaard het Rijk te zijn binnengekomen op 01.01.2018. Evenwel kan verzoeker perfect aantonen aan de hand van inreisstempels op zijn paspoort dat dit effectief klopt. De bijlage 19ter vermeldt evenwel niets omtrent de vraag rond inreisstempels.

Indien gedaagde meent dat deze informatie va[n] belang is bij de beoordeling had zij verzoeker bijkomend om deze informatie kunnen vragen zoals een zorgvuldige overheid hoort te doen.

In deze maakt gedaagd van haar eigen onzorgvuldigheid een motief om de aanvraag van verzoeker te weigeren. Dat deze motivering gelet op de onzorgvuldige houding van gedaagde niet afdoende is. Gedaagde kon perfect kennis nemen van de inreisstempels voorzien op het paspoort.

2. Met betrekking tot de stukken ten laste in land van herkomst.

De motivering van de bestreden beslissing stelt in essentie dat het attest van het patronaat van wijk op een verklaring is gebaseerd.

Dat gedaagde er blijkbaar vanuit gaat dat elk land in de wereld beschikt over een rijksregister en kruispuntbank. Dit is niet het geval.

Wanneer een officiële instantie iets attesteert is dit waarachtig en dient zulks niet bijkomend te worden gestaafd met andere stukken.

Zulks wel vragen is kennelijk onredelijk wanneer er geen elementen zijn die wijzen op een foutieve verklaring hetgeen hier ook het geval is.

3. Tewerkstelling in België

Dat gedaagde stelt dat verzoeker niet ten laste kan zijn van de referentiepersoon omdat deze tewerkgesteld is in België.

Evenwel gaat gedaagde eraan voorbij dat verzoeker slechts zeer deeltijds werkt en geenszins meer dan 800 euro per maand heeft verdiend.

Dat verzoeker derhalve geeneens het bedrag voor een leefloon haalt en derhalve nog steeds ten laste is van zijn vader.

Overigens volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Dat de motivering in casu niet pertinent is.

4. Conclusie

Dat gedaagde in ieder geval de materiële motiveringsplicht schendt doordat de drie onderdelen ofwel niet afdoende ofwel kennelijk onredelijk ofwel een niet pertinentie motivering bevatten.

Dat zij in ieder geval ook de zorgvuldigheidplicht heeft geschonden. Immers bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij dit dossier zorgvuldig heeft voorbereid.

Dat gedaagde drie maanden tijd had om de stukken op te vragen en dat zij weet had dat gedaagde niet gevraagd werd in de bijlage 19ter om een kopie van de inreisstempels te bezorgen."

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker, nu hij ouder is dan eenentwintig jaar en gelet op de bepalingen van artikel 40ter, § 2 iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, slechts een recht op verblijf kan laten gelden in functie van zijn Belgische vader indien hij ten laste is. Voor wat betreft de draagwijdte van het begrip ten laste kan worden gekeken naar de invulling die hieraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Verzoeker verwijst ook zelf naar deze rechtspraak. Dit impliceert dat verweerder dient te onderzoeken of verzoeker aantoonde dat hij gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het ogenblik dat hij een recht op verblijf laat gelden (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

In casu heeft verweerder opgemerkt dat verzoeker weliswaar stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij in de loop van het jaar 2017 geldstortingen ontving van zijn vader, doch dat niet kan worden vastgesteld wanneer verzoeker precies naar België reisde en dat hij pas op 27 augustus 2019 werd ingeschreven te

Antwerpen. Verweerder heeft geoordeeld dat de voorgelegde stukken derhalve niet toelaten te bepalen op welke wijze verzoeker in tussentijd in zijn levensonderhoud heeft voorzien en dat niet blijkt dat hij tot op het ogenblik van zijn verblijfsaanvraag ten laste was van zijn vader. Verzoeker betwist niet dat er geen stukken voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat hij onmiddellijk voorafgaand aan zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd gesteund door zijn vader. Het is ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat documenten die betrekking hebben op de situatie in 2017 niet toelaten te concluderen dat verzoeker tot op het ogenblik van zijn aanvraag, die gebeurde op 27 augustus 2019, ten laste was van zijn vader.

Verzoeker betoogt dat hij, aan de hand van inreisstempels in zijn paspoort, perfect kan aantonen dat hij op 1 januari 2018 het Rijk is binnengekomen en dat in de *“bijlage 19ter”* – het document dat hem werd afgegeven ten bewijze van het feit dat hij een recht op verblijf liet gelden en waarin wordt vermeld welke overtuigingsstukken nog moeten worden overgemaakt – niet wordt aangegeven dat hij, aan de hand van dergelijke stempels, moet aantonen wanneer hij aankwam in België. De Raad dient in dit verband allereerst op te merken dat verzoeker in gebreke blijft het bewijs te leveren dat hij, via inreisstempels in zijn paspoort, kan aantonen dat hij effectief op 1 januari 2018 het Rijk is binnengekomen. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker met zijn uiteenzetting ook voorbijgaat aan de essentie van verweerders argumentatie, met name dat hij weliswaar allerhande stukken heeft aangebracht waaruit moet blijken dat hij in de loop van het jaar 2017 werkloos was en dat hij toen geldsommen ontving van zijn vader, doch dat hij hiermee hoe dan ook niet aantoont dat hij *“op het moment van de aanvraag”* en dus op het ogenblik dat hij een recht op verblijf liet gelden, meer specifiek op 27 augustus 2019, nog steeds ten laste was van zijn vader. Hierbij moet worden benadrukt dat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van dezelfde wet wordt verwezen naar *“de bloedverwanten in neergaande lijn [...] die te hunnen laste zijn”* (tegenwoordige tijd). Het volstaat dus, gelet op de duidelijke wettekst, niet dat een vreemdeling die ouder is dan eenentwintig jaar en die zijn vader wenst te vervoegen aantoont dat hij ooit ten laste was. Het bewijs van het ten laste *“zijn”* moet worden geleverd. Indien verzoekers bewering – zoals gesteld ontbreekt immers ieder bewijs – dat hij op 1 januari 2018 het Rijk binnenkwam correct is, dan doet dat geen afbreuk aan de vaststelling dat hij pas meer dan anderhalf jaar later een recht op verblijf als persoon ten laste liet gelden en dat niet blijkt dat hij tijdens deze periode ook ten laste was van zijn vader.

Verzoeker kan trouwens ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder onzorgvuldig optrad door hem niet te verzoeken om aan te tonen wanneer hij precies het Rijk binnenkwam. De Raad wijst er in dit verband op dat, gelet op artikel 5 van de Vreemdelingenwet, op verzoeker de verplichting rustte om zich binnen de drie werkdagen nadat hij het Rijk was binnengekomen te laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeerde. Het gemeentebestuur diende hem dan, gelet op artikel 20 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in het bezit te stellen van een *“bijlage 3”* waarin de datum van binnenkomst wordt aangegeven. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker deze verplichting respecteerde. Het feit dat verweerder op het ogenblik dat hij een beslissing diende te nemen omtrent verzoekers verblijfsaanvraag niet beschikte over een bewijskrachtig stuk waaruit blijkt dat de datum waarop verzoeker het Rijk binnenkwam werd geverifieerd is dan ook het gevolg van de nalatigheid van verzoeker zelf. Hij kan bezwaarlijk voorhouden dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende door gegevens die hij zelf verplicht voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag al had moeten laten verifiëren en registreren niet op te vragen. De bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 houden ook niet in dat inlichtingen die een vreemdeling reeds, dadelijk na zijn binnenkomst in het Rijk, had moeten overmaken moeten worden opgevraagd middels de *“bijlage 19ter”*.

De vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij tot het ogenblik dat hij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende ten laste was van zijn Belgische vader volstaat in se om de bestreden beslissing te schragen.

De Raad dient tevens aan te geven dat het aan verweerder toekomt om de bewijswaarde van de stukken die hem worden voorgelegd te beoordelen en dat het, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet kennelijk onredelijk is om een schriftelijke verklaring die werd opgesteld door een voorzitter van het patronaat van een wijk waarin deze stelt kennis te hebben van het feit dat verzoeker geen werk vindt, gelet op het gesolliciteerd karakter van dit stuk, niet als een bewijs te aanvaarden van het feit dat verzoeker niet werkte en dus geen inkomen uit arbeid had in Honduras. Er blijkt bijgevolg ook niet dat verweerder onterecht motiveerde dat niet wordt aangetoond dat verzoeker, toen hij nog in Honduras verbleef, onvermogen was en om die reden was aangewezen op geldstorting van zijn vader om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verzoekers grief dat verweerder onterecht besloot dat hij ook niet ten laste van zijn vader kan zijn omdat, uit de informatie die kan worden teruggevonden in een databank van de RSZ, blijkt dat hij ondertussen zelf werkt en een stabiel inkomen heeft is gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van een kritiek die is gericht tegen een dergelijke overweging kan evenwel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken, dat deze motieven niet verenigbaar zijn met de bepalingen van de artikelen 40ter of 42, § 1 van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK